

הדרך הישרה

עלון לחיזוק דרך חסידות חב"ד

כפי שהורונו רבותינו נשיאינו

גליון ג' • ש"פ תולדות תשע"א

עבודה עם עצמו כדי להשפיע על זולתו

געלערנט אין תו"ת איז – אז ער זאל מאיר זיין מיט אור: ער זאל חזר'ן א מאמר חסידות; אז ער טוט מיט יענעם בנוגע צו תומ"צ – דארף ער אים זאגן א מאמר חסידות.

ער דארף טאקע אויסנוצן אלע רמ"ח איברים און אלע שס"ה גידים און טאן בכל מיני אופנים אויף מקרב זיין אידן צו תומ"צ; וויבאלד אבער אז זיין עיקר ענין, די שליחות מיוחדת פאר די וואס זיינען שייך צו תו"ת, איז – "נרות להאיר" – דארף ער מאיר זיין יענעם מיט זיין "אור": חזר'ן יענעם א מאמר חסידות, אדער אויב ער איז נאך ניט שייך – איז אן אות, א פרק (צוויי פרקים), אדער עטלעכע שורות, און אויב ער האט א ספק אין דעם ענין איז דאס אלץ לחומרא, זאל ער גיסן און גיסן. וואס דעמולט איז זיכער אז עכ"פ אביסל וועט ער פועל'ן.

עד"ז איז דא נאך אן ענין בדומה לזה:

בשעת מ'גייט ארויס טאן אין די מבצעים, איז וויבאלד אז מיט יענעם דארף מען רעדן אויף ענגליש, ווארום יענער פארשטייט (נאך) ניט אויף קיין אנדער שפראך, וועט ער אויף יענעם ניט פועל'ן אויב ער וועט ניט רעדן קיין ענגליש, איז וויבאלד מ'רעדט מיט אים אויף ענגליש – רעדט מען מיט אים ענגלישע ענינים!

וואס אויב אויף אים מקרב זיין דארף מען מיט אים רעדן ענגלישע ענינים - זאל מען מיט אים רעדן ענגלישע ענינים – אבער עס דארף זיין דער ענין פון "נרות להאיר", פועל'ן אויף יענעם מיט אור:

מ'דארף יענעם זאגן א מאמר חסידות, טאקע אויף "שבעים לשון", איבערגעזעצט אויף ענגליש, אבער ענינים פון חסידות, א ווארט, א מאמר חסידות וכיו"ב, פון כ"ק מו"ח אדמו"ר, איבערגעזעצט אין אן אופן וואס איז שייך צו זיי...

שיחוק"ק תשמ"א ח"ב ע' 648

השפעה באופן של אור • לדבר באנגלית, אך לא "ענגלישע ענינים"

ש"פ ויקרא תשמ"א

כאן המקום צו באווארענען אן ענין, וואס איך האב געמיינט אז מ'וואלט עס פארשטאנען בפשטות פון זיך אליין, וויבאלד אבער אז איך זע אז עס פעלט די באווארעניש – איז כאן המקום דאס צו באווארענען:

בשעת מ'זאגט "נרות להאיר", איז דער פשט – אז מ'דארף לייכטן מיט דעם ענין האור שבו: א נר האט אין זיך אויך א כמות – וועט ער אוועקלייגן דעם כובד הנר און דאס וועט מכריע זיין דעם כובד האבן! זאגט מען אים, אז ער דארף באלייכטן ניט מיט דעם, נאר - מיט דעם אור הנר, מיט דעם אור פון פנימיות התורה.

ובאותיות פשוטות: עס קען זיין א הנהגה אין אן אופן אז ער קומט אין אן ארט, און וויבאלד אז ער האט געלט, און ער האט כח – האט ער א דיעה, במילא זאגט ער אז מ'זאל מקיים זיין תורה ומצות. ער ווייזט אז ער איז א "קנאקער", און א מבין אין עניני העולם, ער האט א גוטן מויל, איז נאכן אפזאגן אט די ענינים – פירט ער אויס, אז אשר לכן דארף מען מקיים זיין תורה ומצוות, ועד"ז אין אנדערע אופנים שעד"ז.

איז א וועג איז דאס, און מ'דארף זען בכל מיני אופנים אז א איד זאל מקיים זיין תו"מ, ואדרבה – "מי יודע אם לעת כזאת הגעת גו'", עס קען טאקע זיין אז דערפאר האט ער די אלע ענינים, בכדי ער זאל קענען דאס אויסנוצן אויף הפצת המעינות חוצה און משפיע זיין בנוגע צו תומ"צ, און ווען ער נוצט עס אויס אויף דעם – איז עס טאקע א גוטע זאך – אבער ניט דאס איז דער אויפטו פון איינעם וואס האט געלערנט אין תו"ת; דער אויפטו פון איינעם וואס האט

הצלחת השליח תלוי בקביעות עתים לתורה שלו

יחידות – תשרי תשל"ז

אינני שומע ממך אף פעם על קביעות עתים לתורה, ומכיון שאינני שומע – סימן שאין לך קביעות עתים, כי אם הי' לך קביעות עתים בוודאי היית מדווח לי, שכן בוודאי רצונך לגרום לי נחת רוח.

זה שאין לך קביעות עתים לתורה, זה מטיל בספק ובסימן שאלה את כל העסקנות ציבורית שלך, וכפי שאומרים כל שבת "וכל מי שעוסקים בצרכי ציבור באמונה – הקב"ה ישלם שכרם". מהו ה"שכרם"? לכל לראש שיהי' להם הצלחה רבה בלימוד התורה. שהעסקנות הציבורית שלו לא תפריע ללימוד התורה שלו. וכפי ששאלו פעם הצמח צדק שהי' לו אלפי אלפים של חסידים איך הוא מספיק לכתוב כל כך הרבה דברי תורה, וענה הצמח צדק שכשיש סיעתא דשמיא יש גם "נביעת הקולמוס". ואפילו שאף אחד לא יכול להשוות את עצמו להצמח צדק, אבל שמך מנהו יש לכל אחד, וכאמור, המבחן אם הוא באמת "עוסק בצרכי ציבור באמונה" – שזה לא מפריע ללימוד התורה ולעבודת ה' שלו. ומי שבכלל אין לו קביעות עתים, איז דאס א ווילדע זאך און א ווילדע הנהגה.

כל זה הוא בקשר לעצמו, אבל האמת היא שמי שאין לו קביעות עתים – זה פוגם בכל העסקנות ציבורית שלו. וכפי שרואים במוחש שעסקן או שליח שיש לו יותר קביעות עתים לתורה כך גדולה יתר ההצלחה בפעילות שלו, וכן להיפך.

און די הבהלה שבדבר – אז דו שלעפסט מיר אריין אין דעם. כי ההצדקה שלך שאין לך זמן ללימוד התורה הוא מכיון שאתה עוסק בעניינים שלי! און אלעס בין איך שולדיג!

ועל כל פנים שמכאן ולהבא יתוקן הדבר, ובהחלטה נחושה באופן של "אזוי און ניט אנדערש". שלא יעבור שום יום בלי קביעות עתים לתורה, וכל המוסף מוסיפין לו בכל העניינים, לכל לראש בהצלחה רבה ומופלגה בכל העסקנות הציבורית שהוא ממונה עלי, ועד לחיים הפרטיים בבני חיי ומזונא רויחא, כפשוטו, למטה מעשרה טפחים.

רק ע"י שמתפלל יכול לפעול על הזולת

ראשית הירידה, ר"ל, הוא העדר העבודה בתפלה, עס ווערט אלץ טרוקען און קאלט, די מצות אנשים מלומדה ווערט שוין אויך שווער, מען איילט, מען ווערט אן דעם געשמאק אין תורה, והאוויר מתגשם, ומובן הדבר שאינו שייך כלל לפעול על הזולת.

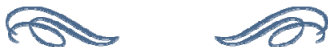
היום יום כג אייר

מהמשכת אלקות בקרבו יוכל להמשיך אלקות בעולם

כך הוא בעבודת ה' בתפלה, בכל ששת ימי המעשה צ"ל בחי' עבודה זו ביגיעת הנפש ויגיעת בשר, להתבונן בגדולת ה' ולהוליד אהוי"ר לה', ולהוציא מלבו הרצונות זרות דנה"ב עד שיהיה לו רק רצון א' לאביו שבשמים, שכל זה הוא ע"י מלחמה גדולה עם היצר, וכמ"ש בזהר שעת צלותא שעת קרבא, ועל דרך שאמרו בספרי פרשת עקב סמוך לפלטין שלך לא כבשת ואתה הולך ומכבש כו', וכך אם לא פעל להפך מדותיו הרעות ולהמשיך גילוי אלקות בקרבו ע"י התפלה, איך יוכל להמשיך גילוי אלקות בעולם.

ע"כ צריך תחלה לכבוש גופו ונפשו הבהמית ע"י התפלה, וכמארז"ל לעולם יראה אדם עצמו כאלו קדוש שורה בתוך מייעו שנאמר בקרבך קדוש, ולכן צריך עמל ויגיעות נפש כדי שיוכל להיות גילוי אלקות בנפש, ואח"כ ימשיך גילוי אלקות בעולם.

לקוטי תורה פ' בלק עב א

בעבודת עצמו "תפסת מרובה" ועי"ז יצליח

יו"ד שבט תשכ"ב

עבודת השליח עם עצמו צריכה להיות שונה מדרך עבודתו עם מושפעי. הגישה הנכונה להתעסק עם הזולת היא "מן המוקדם אל המאוחר" ו"מן הקל אל הכבד". לפעול עמם בדרכי נועם ובדרכי שלום, ולא להתחיל עמם לכתחילה בגישת "תפסת מרובה".

לגבי עבודת השליח עם עצמו - נדרשת ממנו עבודה באופן של "תפסת מרובה" דווקא. כדי שהשליח יהיה "טופח על מנת להטפוח" דרוש שאצלו תהיה הלחלוחית גדולה ביותר, ואזי כאשר יקייים בשליח "תפסת מרובה", השפעתו על הזולת תפעול פעולתה לפחות באופן של "תפסת מועט".

גישה זו של "תפסת מרובה" ביחס לעבודת השליח עם עצמו, היא הן בנוגע ללימוד התורה שלו והן בנוגע להידוריו בקיום המצוות: כאשר אצל השלוחים יהיו ההכנות לתפילה כדבעי, ילמדו חסידות, יטבלו במקווה קודם לכן ויתנו צדקה - אזי כאשר יעבדו במסירות, יצליחו בהפצת היהדות ומעיינות החסידות.

תורת השליחות ע' 159 (ע"פ שיחור"ק תשכ"ב ע' 239)

לקבל עלון זה באימייל, נא להודיע:

HaderechHayeshara@gmail.com

